

Sygn. akt I ACa 798/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Halina Zarzeczna (spr.)
Sędziowie:	SA Artur Kowalewski SA Tomasz Żelazowski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Marta Osińska

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2019 r. na rozprawie w Szczecinie

sprawy z powództwa J. L.

przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego (...) w S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 3 października 2018 r. sygn. akt I C 313/18

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda J. L. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 8.100 (osiem tysięcy sto) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Artur Kowalewski SSA Halina Zarzeczna SSA Tomasz Żelazowski

Sygn. akt: I ACa 798/18

UZASADNIENIE

Powód J. L. wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego (...) w S. kwoty 318.826,96 zł, wraz z ustawowymi odsetkami oraz zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 6 maja 1996 roku w sprawie o sygn. akt: I Nc 96/96 w S. zasądzono na rzecz G. G. od (...) Sp. z o.o. w S. kwotę 109.964,76 zł z odsetkami

ustawowymi od dnia 1 stycznia 1992 roku. Dodał, iż dnia 1 kwietnia 2011 roku w związku z przejściem uprawnień na powoda Sąd Rejonowy (...) w S. nadał na jego rzecz klauzulę wykonalności, wyżej wskazanemu nakazowi zapłaty.

Nadto Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 24 maja 2000 roku w sprawie o sygn. akt: I C 684/96, uznał, za bezskuteczną wobec G. G. czynność prawną zawartą między Sp. z o.o. (...) w S., a (...) S.A. w S. (której przedmiotem była nieruchomości położona w S. przy ul. (...)), zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 16 października 2001 roku w sprawie o sygn. akt: IAC 461/01, przez wskazanie zakresu wierzytelności wynikającej z nakazu zapłaty wskazanego w pkt. 1 uzasadnienia. W dniu 29 listopada 2010 roku w związku z przejściem uprawnień na powoda J. L., Sąd Okręgowy w Szczecinie nadał na jego rzecz klauzulę wykonalności wyżej wskazanemu orzeczeniu Sądu Okręgowego.

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2001 roku w sprawie o sygn. akt 1259/98 Sąd Okręgowy w S. zasądził na rzecz G. G. od (...) Spółka z o.o. w S. kwotę 205.735,20 zł, z odsetkami ustawowymi od dnia 13 lutego 2001 roku, a w dniu 3 stycznia 2011 roku, w związku z przejściem uprawnień na powoda J. L., Sąd Okręgowy w Szczecinie nadał na jego rzecz klauzulę wykonalności, wyżej wskazanemu wyrokowi Sądu Okręgowego.

Nadto Sąd Okręgowy w Szczecinie, wyrokiem z dnia 28 lutego 2006 roku w sprawie o sygn. akt: I C 526/02, uznał za bezskuteczną wobec G. G. czynność prawną zawartą między Sp. z o.o. (...) w S., a (...) S.A. w S., której przedmiotem była nieruchomości położona w S. przy ul. (...), w stosunku do wierzytelności wynikającej z wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 17 grudnia 2001 roku, wskazanej w pkt. 3 uzasadnienia. Podkreślił, iż w dniu 22 marca 2007 roku w związku z przejściem uprawnień na powoda J. L., Sąd Okręgowy w Szczecinie nadał na jego rzecz klauzulę wykonalności, wyżej wskazanemu wyrokowi Sądu Okręgowego w Szczecinie.

Powód w celu wyegzekwowania należnych mu od (...) sp. z o.o. pieniędzy, wszczął przeciwko dłużnikowi postępowanie egzekucyjne celem wyegzekwowania z majątku osoby trzeciej (dłużnika egzekwowanego) tj. (...) S.A., należnych mu pieniędzy. Wnosił o przeprowadzenie egzekucji z nieruchomości położonej w S. przy ul. (...). W dniu 11 marca 2011 roku u Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w S., D. M. złożył wniosek egzekucyjny o wszczęcie egzekucji z nieruchomości (Km 1768/11). Powód zaznaczył, iż z uwagi na fakt, że postanowienie o przysądzeniu własności nieruchomości, w sprawie prowadzonej przez Sąd Rejonowy (...) w S. w sprawie o sygn. akt: VI Co 1/09, uprawomocniło się dnia 2 marca 2011 roku wniosek był modyfikowany. Ostateczna modyfikacja wniosku nastąpiła dnia 18 maja 2011 roku. Wskazał, iż wniósł o wyegzekwowanie należnych mu wierzytelności od (...) sp. z o.o., z surogatu po nieruchomości położonej w S. przy ulicy (...), tj. kwoty uzyskanej z licytacji sprzedaży tejże nieruchomości.

Powód podniósł, iż dnia 31 maja 2011 roku, Sąd Rejonowy (...) w S., w sprawie o sygn. akt: VI Co 1/09, wydał postanowienie końcowe w sprawie planu podziału kwot uzyskanych z licytacyjnej sprzedaży nieruchomości położonej w S. przy ulicy (...). Zaznaczył, iż jego wierzytelności w planie podziału nie zostały uwzględnione.

Pozwany Skarb Państwa – Prezes Sądu Rejonowego (...) w S. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

Pozwany wskazał, iż Sąd Rejonowy w Szczecinie Wydział VI Egzekucyjny sporządził plan podziału sumy w kwocie 1.961.000 zł, uzyskanej ze sprzedaży licytacyjnej prawa wieczystego użytkowania działki gruntu nr (...), położonej w S. ul. (...) wraz z własnością budynków i budowli na tym gruncie wzniesionych, należących do dłużnika (...) spółki akcyjnej w S. oraz w pkt VII podpunkt 11 odmówił uwzględnienia w planie podziału należności powoda w kwocie 505.818,10 zł, w tym należność główną 205.735,20zł, odsetki 299.955,90zł i koszty 127 zł w sprawie sygn. akt Km 1768/11, w oparciu o wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 17 grudnia 2001 roku w sprawie I C 1259/98 oraz postanowienie tego Sądu z dnia 3 stycznia 2011 roku w sprawie I Co 341/10 oraz wyrok częściowo zaoczny Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 28 lutego 2006 roku w sprawie I C 526/02 oraz postanowienie tego Sądu z dnia 22 marca 2007 roku w sprawie I Co 56/07 o uznaniu za bezskuteczną umowę przeniesienia wieczystego użytkowania

i własności nieruchomości położonej w S. przy ul. (...), Kw (...), zawartej w dniu 5 lutego 1996 roku w formie aktu notarialnego (Rep. A 1066/96) pomiędzy pozwanymi (...) sp. z o.o. w S. i(...) S.A. w S. w stosunku do wierzytelności przysługującej powodowi wobec dłużnika (...) sp. z o.o. w S. w kwocie 205.735,20 zł zasądzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 17 grudnia 2001 roku w sprawie I C 1259/98. Dodał, iż z uwagi na złożone zarzuty przeciwko planowi podziału przez powoda, postanowieniem z dnia 4 listopada 2011 roku Sąd Rejonowy w tym zakresie zatwierdził plan podziału.

Pozwany z ostrożności procesowej zgłosił zarzut przedawnienia roszczenia powoda w zoparciu o dyspozycję art. 442¹ § 1 k.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 27 czerwca 2017 roku. Skoro powód wiąże roszczenie odszkodowawcze z postanowieniem Sądu Rejonowego (...) w S. z dnia 31 maja 2011 roku w sprawie o sygn. akt VI Co 1/09, którym Sąd nie uwzględnił w planie podziału wyegzekwowanych kwot jego wierzytelności, a postanowienie to stało się prawomocne w dniu 24 kwietnia 2013 roku, to powód dowiedział się o domniemanej szkodzie już w 2011 roku, zaś pozew w niniejszej sprawie datowany jest na dzień 5 marca 2018 roku, a więc już po upływie terminu przedawnienia wynikającego z art. 442¹ § 1 k.c.

Nadto pozwany podniósł, iż w rozpoznawanej sprawie brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że orzeczenie Sądu na której powołuje się powód jest niezgodne z prawem.

Niezależnie od powyższego pozwany zakwestionował twierdzenia powoda dotyczące rzekomej szkody i jej wysokości, jak również związku przyczynowego istniejącego pomiędzy wydanym postanowieniem a ewentualną szkodą.

Powód odnosząc się do podniesionego zarzutu przedawnienia wskazał, że termin przedawnienia rozpoczął bieg w dniu doręczenia postanowienia Sądu Najwyższego w maju 2015 roku.

Wyrokiem z dnia 3 października 2018 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie oddalił powództwo oraz zasądził od powoda J. L. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej 10.800.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 6 maja 1996 roku w sprawie o sygn. akt I Nc 96/96 Sąd Rejonowy w S. zasądził na rzecz G. G. od Towarzystwa (...) Sp. z o.o. w S. kwotę 109.964,76 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 1 stycznia 1992 roku. W dniu 1 kwietnia 2011 roku, w związku z przejściem uprawnień na powoda J. L., Sąd Rejonowy (...) w S. nadał na jego rzecz wyżej wskazanemu nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności.

Wyrokiem z dnia 24 maja 2000 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie sprawie o sygn. akt I C 694/96, uznał za bezskuteczną wobec G. G. umowę zawartą między Towarzystwem (...) Sp. z o.o. w S., a (...) S.A. w S., o przeniesienia wieczystego użytkowania i własności dotyczącej nieruchomości przy ul. (...) w S., dla której prowadzona była księga wieczysta na (...), zawartej w formie aktu notarialnego w dniu 5 lutego 1996 roku.

Wyrokiem z dnia 16 października 2001 roku w sprawie o sygn. akt I ACa 461/01 Sąd Apelacyjny w Poznaniu, zmienił powyższy wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie przez wskazanie zakresu wierzytelności wynikającej z nakazu zapłaty wskazanego w pkt. 1 uzasadnienia.

W dniu 29 listopada 2010 roku w związku z przejściem uprawnień na powoda J. L., Sąd Okręgowy w Szczecinie nadał na jego rzecz wyżej wskazanemu orzeczeniu klauzulę wykonalności.

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2001 roku w sprawie o sygn. akt I C 1259/98 Sąd Okręgowy w Szczecinie zasądził na rzecz G. G. od Towarzystwa (...) Sp. z o.o. w S. kwotę 205.735,20 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 13 lutego 2001 roku.

W dniu 3 stycznia 2011 roku w związku z przejściem uprawnień na powoda J. L., Sąd Okręgowy w Szczecinie nadał na jego rzecz wyżej wskazanemu wyrokowi Sądu Okręgowego klauzulę wykonalności.

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 28 lutego 2006 roku w sprawie o sygn. akt I C 526/02 uznał za bezskuteczną względem G. G. umowę przeniesienia wieczystego użytkowania i własności nieruchomości położonej w S. przy ul. (...) (KW (...)), zawartą w dniu 5 lutego 1996 roku w formie aktu notarialnego pomiędzy pozwanymi (...) Sp. z o. o, w S. i (...) S.A. w S. w stosunku do wierzytelności G. G. wobec (...) Sp. z o. o, w S. w kwocie 205.735,20zł zasądzoną wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 17 grudnia 2001 roku w sprawie sygn. akt I C 1259/98.

W dniu 22 marca 2007 roku w związku z przejściem uprawnień na powoda J. L. Sąd Okręgowy w Szczecinie nadał na jego rzecz wyżej wskazanemu wyrokowi Sądu Okręgowego w Szczecinie klauzulę wykonalności.

Postanowieniem z dnia 26 sierpnia 2010 roku w sprawie o sygn. akt VI Co 1/09 Sąd Rejonowy (...) w S. postanowił przysądzić prawo wieczystego użytkowania działki gruntu nr (...), położonej w S. ul. (...) wraz z własnością budynków i budowli na tym gruncie wzniesionych, dla którego prowadzona jest przez Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w S. Wydział Ksiąg Wieczystych księga wieczysta pod nr Kw (...) na rzecz (...) spółki jawnej w S. za cenę 1.961.000 zł.

Powyższe postanowienie stało się prawomocne w dniu 2 marca 2011 roku tj. z datą wydania postanowienia Sądu Okręgowego w S. w sprawie o sygn. akt II Cz 183/11, oddalającego zażalenia na postanowienie o przysądzeniu ww. prawa.

Powód złożył u Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, D. M. wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego na swoją rzecz w dniu 11 marca 2011 roku (sygnatura akt komorniczych: Km 1768/11).

Postanowieniem końcowym z dnia 31 maja 2011 roku w sprawie VI Co 1/09 Sąd Rejonowy w Szczecinie Wydział VI Egzekucyjny sporządził plan podziału sumy w kwocie 1.961.000 zł, uzyskanej ze sprzedaży licytacyjnej prawa wieczystego użytkowania działki gruntu nr (...), położonej w S. ul. (...) wraz z własnością budynków i budowli na tym gruncie wzniesionych, dla którego prowadzona jest przez Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w S. Wydział Ksiąg Wieczystych księga wieczysta pod nr Kw (...), należących do (...) S.A. w S. oraz w pkt VII podpunkt 11 odmówił uwzględnienia w planie podziału należności powoda J. L. w kwocie 505.818,10zł (należność główną 205.735,20 zł, odsetki 299.955,90 zł i koszty 127 zł) w sprawie sygn. akt Km 1768/11, w oparciu o wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 17 grudnia 2001 roku w sprawie I C 1259/98 oraz postanowienie tego Sądu z dnia 3 stycznia 2011 roku w sprawie I Co 341/10 oraz wyrok częściowo zaoczny Sądu Okręgowego w S. z dnia 28 lutego 2006r. w sprawie I C 526/02 oraz postanowienie tego Sądu z dnia 22 marca 2007 roku w sprawie I Co 56/07 o uznaniu za bezskuteczną umowę przeniesienia wieczystego użytkowania i własności nieruchomości położonej w S. przy ul. (...), zawartej w dniu 5 lutego 1996 roku w formie aktu notarialnego pomiędzy pozwanymi (...) sp. z o.o. w S. i (...) S.A. w S. w stosunku do wierzytelności przysługującej powodowi wobec (...)sp. z o.o. w S. w kwocie 205.735,20 zł zasądzoną wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 17 grudnia 2001 roku w sprawie I C 1259/98.

Powód J. L. złożył zarzuty przeciwko planowi podziału z dnia 31 maja 2011 roku. Wniósł o zmianę planu podziału w ten sposób, że jego wierzytelności w kwocie 505.818,10 zł oraz w kwocie 109.964,76 zł winny zostać zaspokojone w pierwszej kolejności, zaś dopiero kwota pozostała winna zostać przeznaczona na zaspokojenie wierzycieli dłużnika (...) S.A. w S..

Postanowieniem z dnia 4 listopada 2011 roku w sprawie VI Co 1/09 Sąd Rejonowy zatwierdził plan podziału.

Od wydanego przez Sąd Rejonowy (...) w S. postanowienia, powód złożył w dniu 21 listopada 2011 roku zażalenie do Sądu Okręgowego w Szczecinie.

Postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt II Cz 865/12 Sąd Okręgowy w Szczecinie oddalił zażalenie powoda.

W dniu 26 czerwca 2013 roku powód wniósł skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego od postanowienia Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 24 kwietnia 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Szczecinie, w sprawie o sygn. akt: II Cz 865/12, I WSE 31/13, postanowieniem z dnia 24 lipca 2013 roku odrzucił skargę kasacyjną.

Od powyższego postanowienia Sądu Okręgowego powód wniósł zażalenie do Sądu Najwyższego.

Postanowieniem z dnia 20 marca 2015 roku w sprawie o sygn. akt II CZ 112/14 Sąd Najwyższy zażalenie oddalił.

Sąd Okręgowy w Szczecinie postanowieniem z dnia 9 lipca 2012 roku w sprawie o sygn. akt II Cz 865/12 przedstawił Sądowi Najwyższemu zagadnienie prawne.

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 12 grudnia 2012 roku w sprawie o sygn. akt III CZP 79/12 odmówił podjęcia uchwały.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy wskazał, że roszczenie powoda nie zasługiwało na uwzględnienie.

Jako podstawę prawną roszczenia sąd przywołał art. 417⁽¹⁾ § 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. W ocenie Sądu I instancji w niniejszej sprawie nie zachodzi konieczność uzyskania przez stronę powodową prejudykatu o którym mowa w art. 417⁽¹⁾ § 2 k.c., albowiem od powyższego postanowienia skarga kasacyjna nie przysługuje (art. 424^(1b) k.p.c. w zw. z art. 398⁽¹⁾ § 1 k.p.c.), co wprost wynika z postanowienia Sądu Najwyższego z 20 marca 2015 r. (sygn. II CZ 112/14) oddalającego zażalenie powoda na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie z 24 lipca 2013 r. (sygn. II Cz 865/12, II WSC 31/13) odrzucające skargę kasacyjną powoda od postanowienia Sądu Okręgowego w Szczecinie z 24 kwietnia 2013 r. (sygn. II Cz 865/12) oddalającego zażalenie powoda na powyższe postanowienie Sądu Rejonowego (...) z 4 listopada 2011 r. (k. 117, 112, 99, 74).

Sąd Okręgowy powołując poglądy orzecznictwa wskazał, że stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia to ustalenie jego bezprawności, które nie może nastąpić bez sięgnięcia do istoty władzy sądowniczej, tj. orzekania w warunkach niezawisłości, w sposób bezstronny, zależny nie tylko od obowiązujących ustaw, ale także od "głosu sumienia" sędziego oraz jego swobody w ocenie prawa i faktów stanowiących podłoże sporu. Swoboda ocen sędziego wynika natomiast nie tylko z władzy sędziowskiej, ale także z prawa pozytywnego, często posługującego się pojęciami niedookreślonymi i klauzulami generalnymi albo dekretującego wolność decyzji sędziego. Treść orzeczenia zależy również od rezultatów wykładni, które mogą być różne, w zależności od jej przedmiotu, metod oraz podmiotu, który jej dokonuje. Co do zasady z istoty wykładni wynika więc wiele możliwych interpretacji, a sam fakt wykładni z natury rzeczy nacechowany jest subiektywizmem. Już z tych powodów uzasadnione jest, aby w odniesieniu do działalności jurysdykcyjnej sądu sformułować autonomiczne pojęcie bezprawności. Skoro na gruncie odpowiedzialności cywilnej bezprawność oznacza generalnie naruszenie normy właściwego zachowania się, wynikającego z ustawy lub z umowy międzynarodowej, to w odniesieniu do odpowiedzialności za wydanie orzeczenia sądowego musi być skorygowana specyfiką władzy sądowniczej oraz jej ustrojem (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 stycznia 2015 r., IV CNP 5/14, niepubl.).

Sąd dostrzegł, że w judykaturze Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że przesłanką skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest stwierdzenie niezgodności orzeczenia z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć oraz takie, które zostało wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni lub zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej, przywołując w tym zakresie w uzasadnieniu orzeczenia Sądu Najwyższego (k. 162).

Zatem niezgodność z prawem, która stanowi podstawę odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa musi mieć elementarny i oczywisty charakter. Tylko tak negatywnie kwalifikowane orzeczenia mogą stanowić prejudykat dla właściwego postępowania odszkodowawczego, za czym przemawia wykładnia celowościowa, funkcjonalna i systemowa reguł odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem, mających materialną podstawę w treści art. 417¹ § 2 k.c. Bezprawność jurysdykcyjna nie może być traktowana jako podstawa do dochodzenia roszczeń odszkodowawczych od Państwa w odniesieniu do każdego wadliwego wyroku, a tezę, że niezgodność z prawem prawomocnego orzeczenia musi być rażąca i kwalifikowana potwierdził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 27 września 2012 r., (Sk 4/11, OTK-A 2012/8/97, Dz. U. z 2012 r. poz. 1104). Sąd I instancji wskazał, że także w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości (Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej) dopuszcza się dochodzenie od państwa naprawienia szkody wyrządzonej naruszeniem prawa wspólnotowego tylko wtedy, gdy naruszenie jest "kwalifikowane", "wystarczająco poważne" albo ma "odpowiedni ciężar" (tak Jacek Gudowski (w:) System Prawa Procesowego Cywilnego. Środki zaskarżenia, Tom III, część druga, s. 1580 i wymienione tam orzecznictwo Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2015 r., IV CNP 9/15, LEX nr 1975844).

Uwzględniając powyższe stanowisko Sąd podkreślił, że postanowienie Sądu Rejonowego (...) z 4 listopada 2011 r., sygn. VI Co 1/09, w zakresie zarzucanym w uzasadnieniu pozwu nie nosi cech bezprawności jurysdykcyjnej w znaczeniu wyżej omówionym. Bezprawność – w ocenie powoda – ma polegać na wskazaniu przez Sąd Rejonowy, jako przyczyny nieuwzględniania zarzutów do planu podziału okoliczności, że wszczęcie egzekucji nastąpiło po uprawomocnieniu się postanowienia o przysądzeniu własności nieruchomości. Powyższe stanowisko w ocenie Sądu I instancji nie tylko nie jest niezgodne z prawem w sposób elementarny i oczywisty, ale co więcej, jest prawidłowe.

Sąd zwrócił uwagę, że Sąd Rejonowy zastosował art. 1036 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym do 19 lutego 2011 r., stosownie do którego to przepisu, datą decydującą o możliwości uczestniczenia w podziale sumy uzyskanej z egzekucji jest zgłoszenie się wierzyciela najpóźniej w dniu uprawomocnienia się postanowienia o przysądzeniu własności nieruchomości. Ponieważ postanowienie z 26 sierpnia 2010 r. o przysądzeniu prawa wieczystego użytkowania działki przy ul. (...) w S. i własności budynków bezspornie uprawomocniło się 2 marca 2011 r. (postanowienie z 16 marca 2011 r. k. 2602 akt VI Co 1/09), a wierzyciel – J. L. zgłosił się bezspornie dopiero w maju 2011 r. to stosownie do powyższego przepisu nie mógł uczestniczyć w podziale sumy uzyskanej ze sprzedaży.

Sąd miał na uwadze, że istota zarzutu powoda polega na podniesieniu, że art. 532 k.c. jest przepisem szczególnym, ma znaczenie egzekucyjne i jako *lex specialis* winien wyłączać zastosowanie do wierzyciela pauliańskiego art. 1036 k.p.c., zwłaszcza, że zdaniem powoda brak podstaw do przyjęcia, że postanowienie o przysądzeniu własności stanowi cezurę, po której wierzyciel pauliański nie może skutecznie realizować swoich uprawnień.

Powyższej argumentacji nie podzielił Sąd I instancji. Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska powoda, że powyższy wniosek wynika z powołanego wyroku Sądu Najwyższego z 4 marca 2008 r. w sprawie o sygn. IV CSK 465/07 (k. 7), w tym zakresie Sąd podkreślił, że wyrok ten dotyczył innej kwestii. Twierdzenie, że wierzyciela pauliańskiego nie obowiązują ograniczenia wynikające z art. 1036 k.p.c. jest dowolne i pozbawione podstaw normatywnych. Zadaniem art. 1036 k.p.c. jest tylko określenie wierzycieli uprawnionych do udziału w podziale sumy uzyskanej z nieruchomości w toku postępowania egzekucyjnego i w tym znaczeniu art. 532 k.c. nie jest przepisem szczególnym. Wskazana w art. 1036 k.p.c. data przystąpienia do egzekucji dotyczy wszystkich wierzycieli, a art. 532 k.c. nie reguluje tego zagadnienia w inny, szczególny sposób; wskazuje tylko na możliwość dochodzenia zaspokojenia z przedmiotów majątkowych, które wyszły z majątku dłużnika i nie dotyczy daty przystąpienia do egzekucji. W związku z powyższym Sąd Okręgowy wskazał, że brak jest podstaw do uznania, że stanowisko Sądu Rejonowego było w sposób elementarny i oczywisty niezgodne z prawem (bezprawność jurysdykcyjna), czy chociażby tylko wadliwe w rozumieniu przepisów dotyczących środków zaskarżenia.

Sąd Okręgowy wskazał, że dostrzega podniesiony w odpowiedzi na pozew zarzut przedawnienia, jak i braku tytułu wykonawczego przeciwko (...) S.A. w S., przejścia własności nieruchomości położonej przy ul. (...) już w dacie 11

marca 2011 r., braku szkody i związku przyczynowego pomiędzy wydanym postanowieniem a ewentualną szkodą oraz istnienia możliwości prowadzenia egzekucji z majątku dłużnika, niemniej wobec oddalenia powództwa ze względu na brak bezprawności jurysdykcyjnej po stronie pozwanego Skarbu Państwa nie zajmował się badaniem tych dodatkowych przesłanek.

Sąd Okręgowy podkreślił, że wydał wyrok w oparciu o dokumenty dołączone przez strony do pism procesowych oraz znajdujące się w dołączonych aktach sprawy Sądu Rejonowego (...) sygn. akt VI Co 1/09. Strony przed zamknięciem rozprawy nie wnosiły o uzupełnienie powyższego materiału procesowego i Sąd nie dostrzegł potrzeby prowadzenia postępowania dowodowego z urzędu.

Z powyższych względów powództwo jako bezzasadne zostało oddalone. Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd I instancji wydał na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).

Z takim rozstrzygnięciem nie zgodził się powód. W Wywiedzionej apelacji zaskarżył powyższy wyrok w całości, wnosząc o jego zmianę poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwot dochodzonych pozwem oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu w tym kosztów postępowania przed sądem II instancji.

Wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego a mianowicie:

- art. 417¹ § 2 k.c. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że dokonana wykładnia uprawnień wierzyciela pauliańskiego, wynikających z art. 532 k.c., przy uwzględnieniu jednoznacznej oceny tych uprawnień przez doktrynę i judykaturę nie jest niezgodna z prawem, z uwagi na brak elementarnego i oczywistego charakteru teje bezprawności,

- art. 532 k.c. poprzez jego błędną wykładnię w zw. z art. 417¹ § 2 k.c., polegającą na wadliwej, niezgodnej z utrwaloną koncepcją tychże uprawnień, wykładnią uprawnień wierzyciela pauliańskiego w kontekście uprawnień osobistych wierzycieli osoby trzeciej,

2. naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów zasad doświadczenia życiowego i reguł logicznego rozumowania w kontekście oceny podejmowanych przez powoda czynności, a mianowicie wniosku z dn. 18.05.2011r., o wyegzekwowanie należnych powodowi (wierzycielowi) od (...) sp. z o.o. z surogatu po nieruchomości położonej w S. przy ul. (...), tj. kwoty uzyskanej w licytacyjnej sprzedaży teje nieruchomości, w sytuacji gdy kwota ta nie została rozdysponowana pomiędzy wierzycieli osoby trzeciej, a znajdowała się w dyspozycji organu egzekucyjnego.

W uzasadnieniu apelacji powód podkreślił, że kluczem do prawidłowej wykładni pierwszego zarzutu naruszenia prawa materialnego jest właściwa interpretacja skargi pauliańskiej, jej cech, właściwości i uprawnień wierzyciela pauliańskiego skonkretyzowanych w art. 532 k.c. Zwrócił uwagę, że wykładnia art. 532 k.c. nie wymaga sięgania do istoty władzy sądowniczej.

Powód zwrócił uwagę, że Sąd Najwyższy jednoznacznie stwierdza, że w polskiej nauce podstawy odpowiedzialności osoby trzeciej, która uzyskała korzyść na skutek czynności uznanej w wyniku skargi pauliańskiej za bezskuteczną, wyjaśnia teoria obligacyjna, a osoba trzecia uznawana jest za materialnoprawnie zobowiązaną względem wierzyciela pauliańskiego, co oznacza, że musi ona znosić egzekucję skierowaną do przedmiotów znajdujących się w jej majątku.

Podkreślić należy, że wyrok uwzględniający powództwo o uznaniu czynności prawnej za bezskuteczną ma charakter kształtujący, tym samym łącznie z tytułem wykonawczym przeciwko dłużnikowi stanowi podstawę umożliwiającą wierzycielowi sięgnięcie do znajdującego się w majątku osoby trzeciej przedmiotu, który wyszedł z majątku dłużnika w następstwie krzywdzącej czynności prawnej uznanej za bezskuteczną wobec tego wierzyciela.

Egzekucja prowadzona jest przeciwko dłużnikowi, w jej toku komornik ma obowiązek zajęcia przedmiotów należących do osoby trzeciej. Obowiązek ten traktowany jest w toku egzekucji tak jakby dalej pozostawał w majątku dłużnika.

Skoro założeniem skargi pauliańskiej jest wyłączenie skutków czynności prawnej, która nie powinna być dokonana w uczciwym obrocie prawnym, w intencji pokrzywdzonego wierzyciela i ustawodawca uznał za usprawiedliwione sięganie do majątku osoby trzeciej przez wierzyciela pauliańskiego.

Zdaniem skarżącego takie stanowisko tak judykatury jak i doktryny dezawuuje zapadły w sprawie wyrok jak i postanowienie Sądu Rejonowego.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia prawa procesowego skarżący podkreślił, że powód w stosownym terminie złożył właściwy wniosek egzekucyjny. Ocena charakteru i skutków złożenia wniosku, mając na uwadze jednoznaczne stanowisko doktryny i judykatury co do uprawnień wierzyciela pauliańskiego, czyni zapadłe orzeczenie wadliwym i naruszającym sposób oceny dowodów.

W odpowiedzi na apelację powoda pozwany wniósł o oddalenie apelacji powoda w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego Skarbu Państwa — Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zarzuty powoda w żadnym zakresie nie zasługiwały na uwzględnienie.

Podkreślenia na wstępie wymaga, że rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy sprowadzało się do oceny zarzutów zgłoszonych w apelacji pozwanej. Obowiązek rozpoznania sprawy w granicach apelacji (art. 378 § 1 k.p.c.), oznacza związanie sądu odwoławczego zarzutami prawa procesowego (tak Sąd Najwyższy m.in. w uchwale z dnia 31 stycznia 2008 r., sygn. akt III CZP 49/07), za wyjątkiem tego rodzaju naruszeń, które skutkują nieważnością postępowania. Nie dostrzegając ich wystąpienia w niniejszej sprawie, a nadto akceptując argumentację materialnoprawną Sądu I instancji, jak również poczynione przez ten Sąd ustalenia faktyczne (w oparciu o przeprowadzone w sprawie dowody), zadość wymogowi konstrukcyjnemu niniejszego uzasadnienia czyni odwołanie się do tej argumentacji, bez potrzeby jej powielania. Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 września 2015 r., I UK 431/14, zakres odpowiedniego zastosowania art. 328 § 2 k.p.c. w postępowaniu przed sądem drugiej instancji (art. 391 § 1 k.p.c.) zależy od treści wydanego orzeczenia oraz, w dużym stopniu, od przebiegu postępowania apelacyjnego (np. tego, czy przed sądem apelacyjnym były przeprowadzane dowody), a także od działań procesowych podjętych przez sąd odwoławczy, dyktowanych rodzajem zarzutów apelacyjnych oraz limitowanych granicami wniosków apelacji (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2005 r., IV CK 202/05). W przypadku, gdy sąd odwoławczy, oddalając apelację, orzeka, jak w niniejszej sprawie, na podstawie materiału zgromadzonego w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, nie musi powtarzać dokonanych już wcześniej ustaleń i ich motywów. Wystarczy stwierdzenie, że przyjmuje je za własne. Także jeżeli sąd drugiej instancji podziela ocenę prawną, jakiej dokonał sąd pierwszej instancji, i uznaje ją za wyczerpującą, wystarczy stwierdzenie, że podziela argumentację zawartą w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 9 marca 2006 r., I CSK 147/05, czy z 8 października 1998 r., II CKN 923/97).

W niniejszej sprawie trafnie Sąd I instancji powództwo oddalił.

Odnosząc się do zarzutów wyartykułowanych w treści apelacji wskazać należy, że nie sposób przyjąć, aby sąd I instancji w jakimkolwiek zakresie naruszył dyspozycję art. 233 § 1 k.p.c.

W powyższym zakresie Sąd Apelacyjny podkreśla, że niezależnie od tego, czy Sąd odwoławczy prowadzi sam postępowanie dowodowe, czy jedynie weryfikuje ustalenia faktyczne dokonane przez sąd pierwszej instancji, ma obowiązek samodzielnej oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie. Jednakże - jak wielokrotnie wyjaśniano

w orzecznictwie Sądu Najwyższego - zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie w wypadku wykazania, że ocena materiału dowodowego jest rażąco wadliwa czy w sposób oczywisty błędna, dokonana z przekroczeniem granic swobodnego przekonania sędziowskiego, wyznaczonych w tym przepisie. Sąd drugiej instancji ocenia bowiem legalność oceny dokonanej przez Sąd Okręgowy, czyli bada czy zostały zachowane kryteria określone w art. 233 § 1 k.p.c. Należy zatem mieć na uwadze, że - co do zasady - Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, dokonując wyboru określonych środków dowodowych. Jeżeli z danego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych (por. przykładowo postanowienie z dnia 11 stycznia 2001 r., I CKN 1072/99, Prok. i Pr. 2001 r., nr 5, poz. 33, postanowienie z dnia 17 maja 2000 r., I CKN 1114/99, nie publ., wyrok z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, OSNC 2000 r., nr 7-8, poz. 139,).

Powód ani w zarzutach, ani też w ich uzasadnieniu nie przedstawił nawet twierdzeń, które miałyby wskazywać na nieprawidłowości w ocenie dowodów mogące naruszać któryś ze wskazanych w art. 233 § 1 k.p.c. wyznaczników tej oceny. Podkreślić bowiem należy, że art. 233 k.p.c. dotyczy zasady swobodnej oceny dowodów, a nie niewłaściwego, błędnego zastosowania przepisów prawa procesowego. Powód podnosząc zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. nie podał, które z przeprowadzonych w sprawie dowodów Sąd Okręgowy ocenił z naruszeniem przesłanek z art. 233 §1 k.p.c., ani w czym miałyby przejawiać się błędna ocena tych dowodów. Takich uchybień w niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny nie stwierdził. Już tylko z tej przyczyny zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. nie mógł zostać uwzględniony.

Okoliczności przywołane przez powoda w apelacji wskazują raczej, że powód w istocie nie podziela stanowiska Sądu przedstawionego w zakresie dotyczącym interpretacji art. 1036 k.p.c. wskazując, że terminy wynikające z powyższego artykułu z mocy art. 532 k.c. nie wiążą powoda.

Powyższe twierdzenie wynika z faktu, że w istocie uzasadnianie powyższego zarzutu (naruszenia art. 233 k.p.c.) sprowadza się do argumentowania, że - jak podkreślono w apelacji - powód w stosownym terminie złożył wniosek egzekucyjny - z dnia 18 maja 2011r. o wyegzekwowanie należnych powodowi (jako wierzycielowi) od (...) spółki z o.o. z surogatu po nieruchomości położonej w S. przy ulicy (...), to jest kwoty uzyskanej w licytacyjnej sprzedaży tejże nieruchomości w sytuacji gdy kwota ta nie została rozdysponowana pomiędzy wierzycieli osoby trzeciej, a znajdowała się w dyspozycji organu egzekucyjnego.

Apelujący podnosząc ów zarzut nie odniósł się przy tym do argumentacji Sądu I instancji poczynionej na kanwie art. 1036 k.p.c. , w tym, do wyraźnego wskazania przez Sąd I instancji, że terminy wynikające z dyspozycji powyższego artykułu dotyczą wszystkich wierzycieli, a art. 532 k.c. (o czym poniżej) nie reguluje tego zagadnienia w inny, szczególnie sposób. Sąd Apelacyjny w pełni popiera powyższą argumentację Sądu I instancji.

Poza sporem pozostaje przy tym, że postanowienie z dnia 26 sierpnia 2010r. w sprawie VI Co 1/09 wydane przez Sąd Rejonowy (...) w S. o przysądzeniu prawa wieczystego użytkowania działki gruntu nr (...), położonej w S. przy ulicy (...) wraz z własnością budynków i budowli na tym gruncie wzniesionych na rzecz „(...)” spółki jawnej w S. stało się prawomocne w dniu 2 marca 2011r. (z datą wydania postanowienia Sądu Okręgowego w sprawie II Cz 183/11). Tym samym złożony przez powoda u komornika wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w dniu 11 marca 2011r. został złożony już po uprawomocnieniu się postanowienia o przysądzeniu (opisanym powyżej).

Zwrócić należy uwagę na treść art. 927 k.p.c. ustanawiającego prawo wszystkich wierzycieli do przyłączenia się do egzekucji, co oznacza, że bezwarunkowe uczestnictwo w podziale uzyskanej sumy zostało przyznane wierzycielom wszczynającym oraz przyłączającym się do trwającego postępowania egzekucyjnego. Natomiast pozostałe kategorie wierzycieli korzystające ze statusu uczestników postępowania egzekucyjnego dopuszczono do podziału pod

warunkiem terminowego zgłoszenia, określonego w niejednolity sposób przez prawomocność postanowień o przybiciu, o przysądzeniu własności (użytkowania wieczystego), sporządzeniu planu podziału. Ostatnio wymienione zdarzenie wiąże tylko pracowników, jako najbardziej uprzywilejowaną grupę, natomiast pozostałe terminy zgłaszania wierzytelności nie wykraczają poza prawomocność przysądzenia własności (użytkowania wieczystego). Przyjmuje się powszechnie, że terminy wskazane w omawianym przepisie ("najpóźniej w dniu uprawomocnienia się postanowienia o przysądzeniu własności", "najpóźniej w dniu uprawomocnienia się postanowienia o przybiciu", "przed sporządzeniem planu podziału") mają charakter prekluzyjny, nie podlegają przywróceniu ani przedłużeniu, a późniejsze zgłoszenie dokonane przez wierzyciela jest bezskuteczne (tak W. Broniewicz - Postępowanie cywilne, s. 93).

Właśnie data przysądzenia własności (użytkowania wieczystego) ma o tyle istotne znaczenie, że z tą chwilą dłużnik przestaje być właścicielem i żadna egzekucja nie może być wszczęta do przedmiotu stanowiącego już cudzą własność. Dopuszczenie innych wierzycieli niż egzekwujący do podziału po utracie własności przez dłużnika (osobę trzecią, z majątku której egzekucja może być prowadzona wskutek uwzględnienia skargi pauliańskiej) w istocie oznaczałoby zaspokajanie ich należności kosztem wierzycieli egzekwujących (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2000r. III CKN 731/99).

Przedstawiona wykładnia art. 1036 k.p.c. nie pozostaje w sprzeczności z art. 532 k.c.

Pokreślić należy, że skarga pauliańska chroni wierzyciela przed pokrzywdzeniem w wyniku dokonania przez dłużnika czynności prawnej, w następstwie której stał się on niewypłacalny lub stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem tej czynności.

Szczególna cecha skargi pauliańskiej prowadzi do sporów co do kwalifikacji prawnej sytuacji wierzyciela. Dominuje pogląd wskazujący, że wierzyciel uzyskuje materialnoprawne roszczenie wobec osoby trzeciej jako względem niego zobowiązanej, umożliwiające mu, celem zaspokojenia wierzytelności przeciwko dłużnikowi, przeprowadzenie egzekucji z przedmiotu znajdującego się w majątku tej osoby.

W doktrynie polskiej dominuje pogląd, według którego w razie spełnienia przesłanek określonych w przepisach o skardze pauliańskiej, zobowiązanie osoby trzeciej względem wierzyciela powstaje ex lege, a jego treścią jest zaniechanie - nieprzeszkadzanie egzekucji, co zostało także zaakceptowane w orzecznictwie. Zobowiązanie to powstaje z chwilą uprawomocnienia się wyroku orzekającego o bezskuteczności względnej zaskarżonej czynności. Świadczenie osoby trzeciej polega tu na zaniechaniu (zezwoleń wierzycielowi na zaspokojenie się z przedmiotu znajdującego się w jej majątku), nie ma ona zaś obowiązku czynienia.

Przepis art. 532 k.c. przyznaje wierzycielowi uprawnienie do zaspokojenia "z pierwszeństwem przed wierzycielami osoby trzeciej" z przedmiotów majątkowych, które wskutek czynności uznanej za bezskuteczną wyszły z majątku dłużnika albo do niego nie weszły. Powyższe uprawnienie przysługuje tylko wierzycielowi, który posiada jednocześnie: 1) tytuł wykonawczy przeciwko dłużnikowi; 2) wyrok orzekający bezskuteczność względną czynności (por. M. Pyziak-Szafnicka, Ochrona wierzyciela, 1995, s. 181 i n.; W. Popiołek, w: Pietrzykowski, Komentarz KC, t. I, 2009, s. 1136). Niemniej, co istotne artykuł ten, ani żaden inny przepis, nie reguluje odmiennie niż wynika to z dyspozycji art. 1036 k.p.c. terminów przystąpienia do egzekucji.

W tym stanie rzeczy uznać trzeba, że w realiach niniejszej sprawy to spółka (...) Spółka Akcyjna w S. jest osobą trzecią, na której z chwilą uprawomocnienia się wyroku uwzględniającego skargę pauliańską (uznającą za bezskuteczną względem G. G. umowę zawartą pomiędzy (...) Spółkę z o.o. a (...) S.A. w S. o przeniesienie wieczystego użytkowania i własności dotyczącej nieruchomości przy ulicy (...) w S., zawartej w formie aktu notarialnego z dnia 5 lutego 1996r.) ciąży własne zobowiązanie do znoszenia egzekucji prowadzonej z nieruchomości celem zaspokojenia wierzytelności przysługującej powodowi w związku z przejściem uprawnień.

Obowiązek osoby trzeciej znoszenia egzekucji z przedmiotu majątkowego, nabytego w drodze czynności prawnej z dłużnikiem, uznanej za bezskuteczną w stosunku do określonego wierzyciela wskazuje, że wierzyciel na skutek wyroku uwzględniającego skargę pauliańską uzyskuje jedynie możliwość zaspokojenia swej wierzytelności z przedmiotu

majątkowego, należącego formalnie do osoby trzeciej. Ta osoba trzecia w istocie odpowiada więc swoim przedmiotem majątkowym za cudzy dług. Niemniej przedmiot, z którego egzekucja może być prowadzona musi nadal stanowić własność osoby trzeciej. Zaspokojenie wierzyciela na podstawie art. 532 k.c. nie zawsze jest zatem możliwe. Możliwość ta istnieje jedynie wtedy, gdy przedmioty, które wyszły z majątku dłużnika albo do niego nie weszły, znajdują się w majątku osoby trzeciej i jest możliwe skierowanie do nich egzekucji.

Zatem również zarzut naruszenia art. 532 k.c. nie zasługiwał na uwzględnienie. W konsekwencji nie został również naruszony przepis art. 417⁽¹⁾ § 2 k.c. Nie sposób bowiem przyjąć, aby Sąd Rejonowy (...) w S. wydając postanowienie z dnia 4 listopada 2011r. w sprawie VI Co 1/99 i nie uwzględniając zarzutów powoda do planu podziału wyrządził powodowi jakąkolwiek szkodę. Sąd I instancji prawidłowo zakwalifikował, że roszczenie dochodzone przez powoda oparte jest na dyspozycji art. 417⁽¹⁾ § 2 k.c., co szczegółowo i wnikliwie uzasadnił, a którą to argumentację Sąd Apelacyjny w całości akceptuje. Apelujący mimo co do zasady podniesienia zarzutu naruszenia art. 417⁽¹⁾ § 2 k.c. w istocie sam w uzasadnieniu apelacji przyznaje, że generalnie tak być powinno, a ma jedynie wątpliwości czy przy wykładni art. 532 k.c. koniecznym było do sięgania istoty władzy sądowniczej. Tym samym nie sposób przyjąć – w kontekście wyżej przywołanych okoliczności – aby i ten zarzut zasługiwał na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 385 k.p.c. apelację powoda należało oddalić, zaś w oparciu o treść art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 108 k.p.c. obciążyć go kosztami postępowania odwoławczego w postaci wynagrodzenia pełnomocnika powoda ustalonego w stawce minimalnej (§ 10 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015r. Dz.U. z 2018 r. poz. 265).

Artur Kowalewski Halina Zarzeczna Tomasz Żelazowski